

"Estimada Amazònia" en 30 cites

Dc, 12/02/2020 per Catalunya Religió

([Arquebisbat de Tarragona](#)) Extracte, en trenta cites, de la nova Exhortació apostòlica post-sinodal del Sant Pare Francesc [publicada](#) aquest dimecres dia 12 de febrer sota el títol *Estimada Amazònia*.

Introducció

5. Adreço aquesta Exhortació a tots els fidels del món (...) ho faig per ajudar a despertar l'afecte i la preocupació per aquesta terra que és també «la nostra».

7. Somio amb una Amazònia que lluiti pels drets dels més pobres, dels pobles originaris, dels últims, on la seva veu sigui escoltada i la seva dignitat sigui promoguda.

Somio amb una Amazònia que preservi aquesta riquesa cultural que la destaca, on brilla de maneres tan diverses la bellesa humana.

Somio amb una Amazònia que custodii gelosament l'aclaparadora bellesa natural que l'engalana, la vida desbordant que omple els seus rius i les seves selves.

Somio amb comunitats cristianes capaces de lliurar-se i d'encarnar-se en l'Amazònia, fins al punt de regalar a l'Església nous rostres amb trets amazònics.

Capítol primer: un somni social

12. Vull afegir que molts drames van estar relacionats amb una falsa «mística amazònica» (...) l'Amazònia es va presentar com un enorme buit que s'ha d'ocupar, com una riquesa en brut que s'ha de desenvolupar.

14. A les iniciatives, nacionals o internacionals, que danyen l'Amazònia i no respecten el dret dels pobles originaris a el territori (...) cal posar-los els noms que els correspon: injustícia i crim.

16. La colonització no s'atura, sinó que en molts llocs es transforma (...) però no perd la prepotència contra la vida dels pobres i la fragilitat de l'ambient.

19. En el moment actual l'Església (...) està cridada a escoltar el clam dels pobles amazònics «per poder exercir amb transparència el seu rol profètic».

24. Com estan les institucions de la societat civil a l'Amazònia? L'Instrumentum laboris del Sínode (...) es refereix a «una cultura que enverina l'Estat i les seves institucions, penetrant tots els estaments socials (...) Es tracta d'un veritable flagell moral».

27. El diàleg no només ha de privilegiar l'opció preferencial per la defensa dels pobres, marginats i exclosos, sinó que els respecta com a protagonistes.

Capítol segon: un somni cultural

31. Cada poble que va aconseguir sobreviure a l'Amazònia té la seva identitat cultural i una riquesa única en un univers pluricultural.

32. Des de fora hauríem d'evitar generalitzacions injustes, discursos simplistes o conclusions fetes només a partir de les nostres pròpies estructures mentals i experiències.

40. Si les cultures ancestrals dels pobles originaris van néixer i es van desenvolupar en un íntim contacte amb l'entorn natural, difícilment puguin quedar indemnes quan aquest ambient es fa malbé.

Capítol tercer: un somni ecològic

42. Si la cura de les persones i la cura dels ecosistemes són inseparables, això es torna particularment significatiu allà on «la selva no és un recurs per a explotar, és un ésser, o diversos éssers amb qui relacionar-se».

52. Per a nosaltres «el crit de l'Amazònia al Creador, és semblant al crit del Poble de Déu a Egipte (cf. Ex 3,7). És un crit d'esclavitud i abandonament, que clama per la llibertat».

56. Despertem el sentit estètic i contemplatiu que Déu va posar en nosaltres i que de vegades deixem atrofiar. (...) Aquesta conversió interior és la que podrà permetre'ns plorar per l'Amazònia i cridar amb ella davant el Senyor.

Capítol quart: un somni eclesial

66. L'Església, al mateix temps que anuncia una i altra vegada el kerygma, necessita créixer a l'Amazònia. Per això sempre reconfigura la seva pròpia identitat en escolta i diàleg amb les persones, realitats i històries del seu territori.

68. Cal reprendre aquí el que ja vaig expressar en l'Exhortació Evangelii gaudium sobre la inculturació, que té com a base la convicció que «la gràcia suposa la cultura, i el do de Déu s'encarna en la cultura de qui el rep».

75. Aquesta inculturació, donada la situació de pobresa i abandonament de tants habitants de l'Amazònia, necessàriament haurà de tenir un perfum marcadament social (...). Per això és summament important una adequada formació dels agents pastorals en la Doctrina Social de l'Església.

82. Ja el Concili Vaticà II havia demanat aquest esforç d'inculturació de la litúrgia en els pobles indígenes, però han passat més de cinquanta anys i hem avançat poc en aquesta línia.

84. Els sacraments mostren i comuniquen el Déu proper que arriba amb misericòrdia a tenir guarir i a enfortir als seus fills. Per tant han de ser accessibles, sobretot per als pobres, i mai han de negar-se per raons de diners. Tampoc cal, davant els pobres i oblidats de l'Amazònia, una disciplina que exclogui i s'allunyi, perquè així ells són finalment descartats per una Església convertida en duana.

87. És important determinar què és el més específic del prevere, allò que no pot ser delegat. La resposta està en el sacrament de l'orde sagrat, que el configura amb Crist sacerdot. I la primera conclusió és que aquest caràcter exclusiu rebut en l'orde, el capacita només a ell per presidir l'Eucaristia. Aquesta és la seva funció específica, principal i indelegable.

89. En les circumstàncies específiques de l'Amazònia, de manera especial en les seves selves i llocs més remots, cal trobar una manera d'assegurar aquest ministeri sacerdotal. Els laics (...) necessiten la celebració de l'Eucaristia perquè ella «fa l'Església» (...) si de veritat creiem que això és així, és urgent evitar que els pobles amazònics estiguin privats d'aquest aliment de vida nova i del sacrament del perdó.

90. Aquesta urgent necessitat em porta a exhortar tots els Bisbes, especialment als de l'Amèrica Llatina (...) a ser més generosos, orientant els que mostren vocació missionera perquè optin per l'Amazònia. Al mateix temps convé revisar a fons l'estructura i el contingut tant de la formació inicial com de la formació permanent dels preveres.

92. Es necessiten preveres, però això no exclou que ordinàriament els diaques permanents —que haurien de ser molts més en l'Amazònia—, les religioses i els mateixos laics assumeixin responsabilitats importants per al creixement de les comunitats.

94. Una Església amb rostres amazònics requereix la presència estable de líders laics madurs i dotats d'autoritat. (...) Els desafiaments de l'Amazònia exigeixen a l'Església un esforç especial per aconseguir una presència capil·lar que només és possible amb un contundent protagonisme dels laics.